

emelte zokogó fejét és üresen bámult rám, könnyel áztatott arca-húsa úgy remegett, mint a kocsonya. Hozzáléptem és megráztam a vállát.

— Hát meddig akar még dolgozni édesapám, hiszen már hetven éves?! Nyugdíjat kap, nyugdíjat kap, nyugdíjat, értse meg, amit az Ármentesítőtől sohse kapott volna.

Nem értette. Másnap józanul is alig hitte, én azonban megnyugodva gyorsan visszautaztam. És apám még abban a hónapban nyugdíjas lett, s ez alkalomból örvendező levelet írt anyám.

Furcsa nyugdíjas ő. Nem visel görbebotot és nem ül árnyasfák alatt. A tavaszon megint láttam egyszer. A fekete kerekkalap a fején volt és döngő csizmákkal mérte az utcát. Défosz-gyűlésre ment. Egy gyermek primitív indulata, rajongása ült az arcán, egy életen át agyongyötört gyermeké. Eszetlen bátorság lobogott megdülledt szemeiből és kifejezhetetlen fiatal vadság, vénségére új emberi öntudat. És mit csodálkoznak azok apámon, akik mindezüdeig nevelték, hisz a Horthy-világ sulykolta ki ösztöneit, ferde utakat, rones rojtokat vásva ki benne. A bamba feudálkapitalizmus teremtette meg őt, úgy ahogy van, csoda-e hát, ha így szabadul? Természetes jelenség ő! és te baracskai hegyesorrú pap és mindenfajta sunyifejű urak Dózsával köszönjetelek neki, mert márvjátlan kubi-koseszímáival majd a feneketekbe rüg.

NAGY SÁNDOR

RUHÁT VESZEL

Ruhát veszel, ragyogó selymet,
nevetve dícséred a tervet,
és aztán szélesen, suhogva
terítéd nyúlánk alakodra.

Szövíőő szötte ilyen széppé,
szívesen, tudta mind a népé,
beleszötte a szeme kékjét,
ragyogó, vidám nevetését.

A gép is tudta, ezt te hordod,
könnyebben, mint régen a gondot,
illik is rád, szépen viseljed,
dícséred a Hároméves Tervet.

• És azt, ami jön, a nagyobbbat,
a selymek suhognak, ragyognak,
a tervek a bőséget hozzák,
szép vagy és veled szép az ország!

TAKÁCS TIBOR

HÜTELEN VOLTÁL

Hütelen voltál, légy hü, mint a nép
a szabadsághoz, vértedz föl magad.
Előre mérd ki szíved ütemét,
kristályosodjon ki a gondolat.

Tudd mit csinálsz, érezd, szeretni jó,
ha úgy szeretsz, mint foszlós kenyeret.
A mosolyod most oly vidámító
hogy átfordítja régi kedvemet.

Nem kötlek, minden szó újabb csomó,
akarom te határozz, mondd ki hát,
hogy hü leszel, hü, mint télhez a hó,
és az emberekhez a való világ.

Beszélj s légy hozzám jó, mert érdemes,
alakítsd sorsod s benned alakul
az új világ új arca. Így szeress
s nem élek benned visszhangtalanul.

TAKÁCS TIBOR

GYÖZELMI ÜNNEPSÉG

Egy nagy család a nép, s kedve úgy buzog,
hogy nótákkal telnek meg az utcák.
Fénylő szemek és tűz-szín zászlósorok
hirdetik büszkén, s szétsugározzák
az ország ünnepét falun, városon,
s mint tiszta gyermekszem, anyján pihen
müllő szembogár, gondos Pártomon,
mely átöleli győztes nemzetem.

Egy nagy család a nép, s kik szót emelnek
most, úgy forrtak hozzánk, mint részek az
egészhez, mint bőséghez harcos tervek,
melyekben munkánk életet fakaszt.
Dübörgő áradat e nép, amely itt
győzve ünnepel, s ez történelem,
mely előre mutat új századokig,
s népek barátja lesz az értelem.

olyan barát, amely minden tettünkben,
csavarhúzásban, üllön, asztalon.
szóban, ékekésben és szerelmünkben
ott ragyog, mint a munkásmozgalom.
Oly erős, hatalmas ajkunkon a dal!
hiszen szabadon választott a nép,
mert hidat, iskolát és gyárat-akar,
s traktor zúgja a búza énekét.